

Sygn. akt V C 66/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 5 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, V Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Kamil Antkowiak

Protokolant: Karolina Kicińska

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2019 r. w(...)

na rozprawie

sprawy z powództwa **Miasta P.**

przeciwko **S. Z.**

o zapłatę

1. Oddała powództwo.

2. Kosztami procesu obciąża powoda w całości i z tego tytułu zasądza od powoda na rzecz pozwanego S. Z. kwotę 738 zł brutto tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, tj. zwrotu nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata M. W. pozwanemu z urzędu.

sędzia Kamil Antkowiak

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do tut. Sądu powód - Miasto P., reprezentowany w niniejszym procesie przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, domagał się od pozwanego S. Z. zapłaty kwoty 3.624,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwany mimo wyroku eksmisyjnego zajmował bezumownie lokal mieszkalny, którego właścicielem jest (...) sp. z o.o. położony w P. przy ul. (...) o powierzchni (...) m⁽²⁾. Pozwany nie płacił (...) sp. z o.o. odszkodowania za bezumowne zajmowanie lokalu położonego w P. przy ul. (...) za okres od 23 marca 2011 r. do 31 marca 2012 r. w łącznej wysokości 3.624,84 zł. Pozwany natomiast na podstawie wyroku Sądu Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 2 lipca 2010 miał przyznane prawo do lokalu socjalnego z uwagi na niezłożenie pozwanym przez Miasto P. ofert zawarcia umowy najmu socjalnego w tym okresie (...) sp. z o.o. domagał się odszkodowania od Miasta P.. W dniu 14 marca 2013 r. (...) sp. z o.o. zawarli ugodę na mocy której miasto zobowiązało się do zapłaty (...) sp. z o.o. odszkodowania w kwocie 4.430 zł za niedostarczenie lokalu socjalnego pozwanym za okres 23 marca 2011 r. do 31 marca 2012 r. Powód zapłacił (...) sp. z o.o. odszkodowanie i tym samym zwolnił z obowiązku zapłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie lokalu przez pozwanych. Powód wniósł również o przypozwanie (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. (k. 2-2v).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 5 października 2015 r. referendarz sądowy w tut. Sądzie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 19).

W ustawowym terminie pozwany złożył od przedmiotowego nakazu zapłaty sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że jego miesięczny dochód z tytułu emerytury wynosi 1.019,45 zł, z czego regularnie opłaca czynsz w wysokości 450 zł miesięcznie, ponosi koszt opłaty za energię elektryczną w wysokości od ok.90 zł do ok. 140 zł na dwa miesiące zależnie od pory roku. Pozwany wskazał, że opłata, którą ponosi za gaz to kwota rzędu 32,48 zł (co dwa miesiące), z kolei koszty telefonu to od 20 do 30 zł miesięcznie, natomiast koszt opału to 400 zł rocznie. Pozwany wyjaśnił również, że od października choruje na nowotwór i nie wie ile będą go kosztować lekarstwa w leczeniu onkologicznym (k. 23-24).

Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2016 r. referendarz sądowy w tut. Sądzie zwolnił pozwanego z kosztów sądowych w całości (punkt 1 sentencji postanowienia) oraz ustanowił dla pozwanego pełnomocnika z urzędu (k. 68).

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2016 r. Sąd oddalił wniosek powoda o przyznanie (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. (k. 87).

W piśmie procesowym z dnia 19 lipca 2016 r. pełnomocnik pozwanego wskazał, że podtrzymuje w całości dotychczasowe stanowisko pozwanego i zgłoszone przez niego dowody, a w szczególności stanowisko zaprezentowane w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 17 listopada 2015 r. i wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pełnomocnik pozwanego powołując się na art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego wskazał, że gmina właściwa ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu jest obowiązana do zapewniania lokalu socjalnego osobie, której dotyczy nakaz opróżnienia lokalu. Pełnomocnik pozwanego wskazał, że o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego wobec pozwanego orzekł Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie o sygnaturze akt I C 1033/09. Pomimo powyższego powód, na którym ciążył ww. obowiązek nie wykonał swojego obowiązku i do 4 czerwca 2013 r. nie przedstawił pozwanemu oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. W rezultacie z uwagi na niezapewnienie przez powoda pozwanemu lokalu socjalnego pozwany nie miał możliwości opróżnienia lokalu, wobec którego ww. wyrokiem orzeczono nakaz opróżnienia. W dalszej kolejności pozwany wskazał, że 13 marca 2013 r. powód i właściciel lokalu – spółka (...) sp. z o.o. zawarli ugodę. na mocy której powód zobowiązał się do zapłaty na rzecz spółki (...) sp. z o.o. odszkodowania w kwocie 4.430 zł za niedostarczenie lokalu socjalnego pozwanemu za okres od 23 marca 2011 r. do 31 marca 2012 r. Do zapłaty powyższego odszkodowania powód był zobligowany na podstawie art. 18 ust. 5 ustawy. Powód więc pomimo obowiązku zapewnienia lokalu socjalnego pozwanemu nie wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku. W konsekwencji pozwany stwierdził, że powód nie ma jakichkolwiek podstaw do żądania zwrotu należności stanowiącej odszkodowanie, o którym mowa w art. 18 ustawy od pozwanego. W dalszej kolejności pozwany wskazał, że uprawnienie do lokalu socjalnego jest przywilejem zagwarantowanym ustawowo osobie, wobec której Sąd orzeka w wyroku nakazującym obowiązek opróżnienia lokalu. W rezultacie, jeżeli zobowiązana gmina nie wywiązuje się ze swojego obowiązku musi liczyć się z poniesieniem ujemnych skutków swojego działania. Przeniesienie ww. ciężaru za niedostarczenie lokalu i żądanie zwrotu odszkodowania od powoda stanowiłoby czynienie przez gminę ze swojego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa i współżycia społecznego. W konsekwencji zdaniem pozwanego uznanie, że powodowi przysługuje w stosunku do pozwanego roszczenie regresowe byłoby rażąco niesprawiedliwe. Niezależnie od powyższego pełnomocnik pozwanego – z ostrożności procesowej wniósł o rozłożenie zasądzonego przez Sąd świadczenia na raty. Uzasadniając ww. wniosek pełnomocnik pozwanego powołał się na sytuację materialną pozwanego (k.100).

Na rozprawie w dniu 19 października 2016 r. Sąd zwrócił uwagę na treść powszechnie znanej informacji publicznej ze strony Rzecznika Praw Obywatelskich (k. 147, 144-145).

Postanowieniem z dnia 19 października 2016 r. Sąd na zgodny wniosek stron zawiesił postępowanie z urzędu (k. 150).

Postanowieniem z dnia 12 października 2017 r. Sąd podjął postępowanie w sprawie (k. 156).

Na rozprawie w dniu 20 listopada 2017 r. pełnomocnik pozwanego z urzędu podał, że pozwany przeprowadził się do W. i zwrócił uwagę na pogorszony stan zdrowia pozwanego wywołany chorobą nowotworową (k. 165).

Pismem z dnia 15 maja 2018 r. pełnomocnik powoda zaproponował pozwanemu zawarcie ugody sądowej, na mocy której pozwany zapłaci na rzecz powoda odszkodowanie liczone według stawki 2,45 zł za metr kwadratowy wraz z kosztami postępowania sądowego, w tym kosztami zastępstwa procesowego (k. 180). Pozwany nie przystał na zawarcie ugody (k. 181).

Strony potrzywały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie. Pełnomocnik pozwanego na rozprawie w dniu 29 lipca 2019 r. wskazał, że gdyby Sąd uznał roszczenie to wnosi o rozłożenie na raty po 100 zł miesięcznie, nadto wnosił o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego, które nie zostały pokryte nawet w części (k. 240).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany S. Z. praktycznie od urodzenia (1947 r.) zajmował lokal nr położony w P. przy ul. (...), stanowiący własność (...) sp. z o.o. z siedzibą w P..

Wyrokiem z dnia 2 lipca 2010 r. Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu orzekł wobec pozwanego, iż ma on opuścić, opróżnić i wydać powyższy lokal właścicielowi, ustalając jednak, że pozwanemu przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego i wstrzymując wykonanie wyroku do czasu złożenia pozwanym przez Miasto P. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Wobec niezapewnienia przez powoda pozwanemu lokalu socjalnego pozwany nie miał możliwości opróżnienia przedmiotowego lokalu. Pozwany wyprowadził się (został wyrzucony) z przedmiotowego lokalu w październiku 2016 r.

Okoliczności bezsporne, nadto **dowód** : zeznania pozwanego (k. 228-229).

Powód proponował pozwanemu dwa lokale socjalne położone, w P. lecz nie nadawały się one do zamieszkania (stanowiły zagrożenie dla życia albo niedostosowane do stanu zdrowia pozwanego). Pozwany bezskutecznie zwracał się do powoda o przyznanie lokalu socjalnego. Czynsz jaki właściciel przedmiotowego lokalu naliczył pozwanemu za jego używanie przewyższał jego emeryturę.

Okoliczności uznane za przyznane na podstawie art. 230 kpc, nadto **dowód** : zeznania pozwanego (k. 228-229)

W okresie od 23 marca 2011 r. do 31 marca 2012 r. wysokość zadłużenia pozwanego (odszkodowania) wyniosła 4.703,01 zł.

Okoliczności bezsporne, nadto **dowód:** analiza kont (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. z dnia 8 września 2016 r. (k. 126-128).

W dniu 14 marca 2013 r. Miasto P. zawarło z (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. ugodę, na mocy której powód zobowiązał się do zapłaty na rzecz ww. spółki odszkodowania w kwocie 4.430 zł za niedostarczenie lokalu socjalnego pozwanemu za okres od 23 marca 2011 r. do 31 marca 2012 r., którą to kwotę powód uiścił na rzecz spółki w dniu 19 marca 2013 r.

Okoliczności bezsporne, nadto **dowód:** ugoda pozasądowa (k. 7-8v.), potwierdzenie przelewu (k. 9)

S. Z. ma 71 lat i jest bardzo schorowany (choroba nowotworowa, nadciśnienie, choroby serca, podagra, reumatyzm, brak lewej nerki, stomia). Pozwany jest niepełnosprawny (I stopień niepełnosprawności) i nie może podjąć pracy. Zamieszkuje we W..

Z tytułu emerytury osiąga miesięczny dochód w kwocie 1.059 zł netto, a nadto 150 zł z tytułu dodatku pielęgnacyjnego z (...) we W..

Pozwany ponosi miesięcznie koszty utrzymania rzędu: 400 zł tytułem czynszu, 170 zł tytułem opłaty za prąd, 100 zł tytułem zakupu lekarstw. Nie posiada żadnego majątku, majątek, który posiadał utracił wyprowadzając się z mieszkania w P. przy ul. (...).

Okoliczności częściowo uznane za przyznane na podstawie art. 230 kpc, nadto **dowód** : decyzja ZUS z 17 marca 2016 r. (k. 25), potwierdzenia zapłaty (k. 26-27), rozliczenia (k. 28-29), karta informacyjna leczenia szpitalnego (k. 30-31), wynik badania histopatologicznego (k. 32) zapis z pracowni tomografii komputerowej (k.46), informacja (k. 62)

Większość okoliczności w sprawie była bezsporna pomiędzy stronami. Poza tym Sąd ustalił stan faktyczny Sąd na podstawie wyżej wskazanej dokumentacji zebranej w toku postępowania oraz zeznań strony pozwanej.

Sąd dał wiarę zgromadzonym w aktach sprawy **dokumentom**, które były dokumentami prywatnymi i zgodnie z treścią art. 245 kpc stanowiły dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Z kolei złożone do akt oraz zebrane w aktach ubocznych dokumenty urzędowe w myśl 244 § 1 kpc stanowiły dowód tego co zostało w nich zaświadczone przez kompetentne organy.

Wiarygodne w całości okazały się zeznania **pozwanego S. Z.**. Dowód ten Sąd przeprowadził w trybie art. 299 kpc na okoliczność zasadności dochodzonego roszczenia oraz czy jest ono sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a także na okoliczność niezapewnienia przez Miasto P. lokalu socjalnego pozwanemu, wysokości jego dochodów, stanu zdrowia i ponoszonych opłat. Zeznania te nie zostały zakwestionowane przez stronę powodową mimo zobowiązania Sądu (k. 234) i Sąd był władny przyjąć, że zostały one przyznane (art. 230 kpc).

W końcu podstawę ustaleń faktycznych stanowiły również fakty powszechnie znane nie wymagają dowodu oraz fakty znane sądowi urzędowo, na które sąd na rozprawie zwrócił na nie uwagę stron (art. 228 kpc).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszym procesie Miasto P. zgłosiło w stosunku do pozwanego S. Z. roszczenie o charakterze regresowym o zwrot uiszczony przez gminę na rzecz właściciela kamienicy położonej przy ul. (...) w P. ((...) sp. z o.o. z siedzibą w P.) odszkodowania, do którego uiszczenia zobowiązany był eksmitowany lokator, czyli pozwany.

Bezspornym w sprawie było, iż powód, realizując ugodę z dnia 14 marca 2013 r. zapłacił na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. odszkodowanie na podstawie art. 18 punkt 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu Cywilnego.

Sąd w niniejszym składzie nie podziela pierwotnie wzorowanej na orzecznictwie Sądu Najwyższego podstawy prawnej roszczenia o charakterze regresowym, a związanej z odpowiedzialnością solidarną czy in solidum byłego lokatora i gminy wobec właściciela lokalu. Znany jest natomiast Sądowi przyjęty i ugruntowany już orzecznictwie Sądu Okręgowego w Poznaniu pogląd, zgodnie z którym takiej podstawy regresowej należy upatrywać w innej instytucji, mianowicie w bezpodstawnym wzbogaceniu byłego lokatora (por. 405 kc), który nie uiszczył czynszu najmu, wskutek czego stratny był właściciel nieruchomości, który to ostatecznie otrzymał od Miasta P. z tego tytułu odszkodowanie.

W realiach niniejszej sprawy należy uznać, że powód wykazał swoje roszczenie co wysokości. W tym miejscu podkreślenia wymaga jednak, że każde roszczenie cywilno-prawne podlega ocenie z punktu widzenia zasad współżycia społecznego (por. art. 5 kc), czyli tzw. względów słuszności. Taki zaś zarzut podniósł w niniejszym procesie pozwany reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika działającego z urzędu i w ocenie Sądu zarzut ten okazał się słuszny.

W tym miejscu należy przytoczyć stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zawarte między innymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 października 2000 r., SK 5/99 (OTK 2000, Nr 7, poz. 254) w którym TK podkreślił, że klauzula zasad współżycia społecznego odwołuje się do wartości powszechnie uznanych w kulturze naszego społeczeństwa, jest klauzulą generalną, która niejako współlistnieje z całym systemem prawa cywilnego i z tego punktu widzenia musi być

brana pod uwagę przez sądy przy rozstrzygnięciu każdej sprawy. Norma wyrażona w art. 5 kc ma charakter wyjątkowy i wchodzi w grę wtedy, gdy w inny sposób nie można zabezpieczyć interesu zagrożonego wykonywaniem prawa podmiotowego. Na powyższe wskazywał również wielokrotnie Sąd Najwyższy, podkreślając, że zasady współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 kc są pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie. W orzecznictwie podkreśla się, że klauzula generalna ujęta w art. 5 kc ma na celu zapobieganie stosowaniu prawa w sposób schematyczny, prowadzący do skutków niemoralnych lub rozmiągających się z celem, dla którego dane prawo zostało ustanowione (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 28 października 2015 r. II CSK 831/14, Legalis el.).

Sąd uwzględnił szczegółowe zeznania pozwanego (przesłuchanego w drodze pomocy Sądowej przed Sądem Rejonowym we Wrześni), który wskazywał na okoliczności eksmisji, relacji z powodem, swojej sytuacji zdrowotnej, materialnej i mieszkaniowej. Jak już wyżej wskazano nie zostały one zakwestionowane mimo zobowiązania Sądu (k. 234), dlatego też Sąd był władny przyjąć, że zostały one przyznane (por. art. 230 kpc). Nadto również złożona przez pozwanego w toku procesu dokumentacja wskazuje na to, że pozwany jest osobą schorowaną i osiągającą niskie dochody, która zasługuje na lokal socjalny, a którego nie stać na komercyjny najem w P., z którego to miasta musiał się wyprowadzić, z racji braku lokalu socjalnego, który powinien był mu przyznać powód, tj. Miasto P., czyli gmina ostatniego miejsca zamieszkania pozwanego. Jak jednak wynika z wiarygodnych zeznań pozwanego zamieszkał on ostatecznie w innej miejscowości, gdzie korzysta z pomocy społecznej. Nie może wobec tego zasługiwać na aprobatę, że dawny mieszkaniec P. tak naprawdę korzysta z pomocy społecznej innej gminy. Emerytura oraz dodatek pielęgnacyjny z (...) we W. (czyli pomoc społeczna przyznawana przez inną gminę) stanowią jedynie i tak bardzo skromne źródło utrzymania pozwanego – byłego (...). Rażąca niesprawiedliwością byłoby zatem w ocenie Sądu zobowiązanie pozwanego – byłego mieszkańca P. – do spłacenia odszkodowania Miastu za jego de facto zaniechanie w przyznaniu lokalu socjalnego uprawnionemu, które miasto ostatecznie zapłaciło właścicielowi przedmiotowego lokalu. W ocenie Sądu w takich realiach sprawy roszczenie powoda naruszało zasady współzycia społecznego.

Także w toku procesu, kiedy postępowanie było zawieszona Sąd ustalił, że miała się zmienić polityka Miasta P. w zakresie procesów regresowych. Wskazywane było także na wypowiedzi organów miasta co do tego, że polityka procesów regresowych jest nieakceptowalna. Deklaracje o takim charakterze padały wobec Rzecznika Praw Obywatelskich, wskazywano między innymi, że prezydent Miasta P. powiedział, że: „praktyka ta była niesprawiedliwa i absurdalna, bo dotyczyła ludzi najbiedniejszych i najsłabszych – samorząd przerzucał koszty zaniechań w polityce mieszkaniowej na ludzi, którzy i tak nie byli w stanie płacić czynszu (a że nie byli, stwierdził sąd przyznając im prawo do lokalu socjalnego). Dlatego – jak podkreślił - miasto tę praktykę w 2015 r. zatrzymało.” (k. 144-145). Deklarowano również, że: „cele mamy jasne – chcemy pomóc tym ludziom. Z punktu widzenia społecznego dotychczasowa polityka procesów regresowych jest nieakceptowalna (...). Żądanie przez miasto regresu z tytułu zapłaty odszkodowania w sytuacji, w której samo zawiniło nie dostarczając odpowiedniej liczny lokali socjalnych to absurd, który musimy zatrzymać”. (cyt. za: (...) Jest pomysł na pomoc lokatorom, dostęp: 18.10.2016). Powód jednak mimo wszystko ostatecznie do końca podtrzymał żądanie pozwu w sprawie. Skoro jednak nawet same najwyższe władze miasta dostrzegały nieakceptowalność takich roszczeń to tym bardziej pozwalało to ocenić to roszczenie w świetle zasad współzycia społecznego. W relacji Miasto P. – były lokator to powód jest bez wątpienia podmiotem nieporównywalnie silniejszym, dopuszczającym się w stosunku do pozwanego kolejnego deliktu o charakterze publicznoprawnym. W tej sytuacji Sąd nie może aprobować działań powoda. Przede wszystkim jednak trzeba było wziąć pod uwagę sytuację pozwanego – materialną, zdrowotną, brak możliwości płatniczych i realnej możliwości zaspokojenia roszczenia i w konsekwencji to roszczenie w całości oddalić.

Nawet zatem, gdyby przyjąć, że Miastu przysługuje regres wobec byłego lokatora z tytułu zapłaty odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego to i tak należy byłby regres według stopnia winy. Porównując zaś sytuację prawną powoda i pozwanego, stwierdzić należy, że to właśnie Miasto P. działa nadal bezprawnie (a nie odwrotnie), skoro nie dostarczyło pozwanemu odpowiedniego lokalu socjalnego. Pozwanemu zaś nie sposób przypisać winy (ewentualnie nieumyślną), skoro orzeczono wobec niego o uprawnieniu do lokalu socjalnego i wstrzymano wykonanie wyroku

eksmisyjnego. Motywem przyznania pozwanemu lokalu socjalnego była jego sytuacja materialna i życiowa, co jest w ocenie Sądu w zupełności zrozumiałe. W takiej sytuacji przyjęcie, że powód może domagać się od pozwanego zwrotu zapłaconego odszkodowania udaremniłoby sens wydanego wyroku eksmisyjnego 2 lipca 2010 r. Byłoby to też równoznaczne z tym, że gmina nie musi podejmować działań w kierunku realizacji nałożonych na nią obowiązków w zakresie mieszkalnictwa, skoro może potem wystąpić przeciwko lokatorowi (którego jest de facto dłużnikiem w sensie publicznoprawnym) o zwrot odszkodowania, do którego zapłaty zobowiązał ją ustawodawca. W wyroku w sprawie o sygn. SK 51/05 Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że odpowiedzialność odszkodowawcza gmin, poza naprawieniem szkody, jaką poniósł właściciel lokalu, pełni również funkcję motywacyjną, aby mobilizować gminy do prawidłowej realizacji swoich zadań mieszkaniowych (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 maja 2006 r., SK 51/05, Legalis, el.). Obowiązek zapłaty przez gminę odszkodowania na rzecz właściciela wynika niewątpliwie z woli samego ustawodawcy, który w ten sposób przewidział sankcję za brak realizacji obowiązku dostarczenia byłym lokatorom lokalu socjalnego. Jest to odpowiedzialność niezależna od odpowiedzialności byłych lokatorów. W ocenie tut. Sądu orzekającego w innym składzie w analogicznej sprawie nawet stwierdzono w tym kontekście, że: „uwzględnienie powództwa prowadziłyby do skutków rozmiągających się z założeniami przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów (...). Jako cyniczne traktować należy takie postępowanie, że w istocie ignoruje się obowiązek wynikający z wyroku sądowego w zakresie zapewnienia lokum socjalnego, a negatywne konsekwencje niedostarczenia tego lokum, wiążące się z obciążeniem odszkodowaniem przerzuca się i tak na osoby, co do których było się zobowiązanym lokal socjalny zapewnić. Jak już wskazano powyżej nie jest tak, że jedyny podmiot jaki należy mieć w tej konstelacji na uwadze to właściciel lokalu. Ten zresztą został już zaspokojony, a Miasto P. spełniło w tym zakresie zobowiązanie wynikające ze swojego deliktu (tak uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie sygn. akt V C 243/16).

Mając na uwadze powyższe rozważania powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie 1 sentencji wyroku.

Z uwagi na to, że powód przegrał proces w całości Sąd obciążył go kosztami procesu w całości (art. 98 kpc) i z tego tytułu zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 738 zł brutto tytułem kosztów zastępstwa procesowego, tj. zwrotu nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata M. W. pozwanemu z urzędu. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie § 2 ust. 3 i § 6 punkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (tj. z dnia 25 lutego 2013 r., Dz. U. z 2013 r., poz. 461; punkt 2 sentencji wyroku).

sędzia Kamil Antkowiak